

DIGNA

-----door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

- 1] Vrouwelijke vorm van het Latijnse bijvoeglijk naamwoord 'dignus' = 'waardig'.
- 2] Soms wordt Digna ook beschouwd als variant van Dymfna. Keltische naam, waarvan de betekenis onbekend is. Als het vermoeden juist is, dat door sommige geleerden wordt uitgesproken zou Dimfna een aan Europese oren aangepaste verklanking zijn van de Ierse naam 'Damhnait', verkleinvorm van 'damh' = 'jong hert', 'hertje' of 'dichter'.

*

Digna van Augsburg, Duitsland; martelares met Hilaria (ook Hilarie), Euprepia (ook Euprépie of Eutropia) en Eunomia; † ca 304; feest 12 augustus.

Hilaria was de moeder van de beroemde Augsburgse martelares Afra († ca 304; feest 7 augustus).

Historisch gesproken is het zeker, dat zij ten tijde van de christenvervolgingen onder keizer Diocletianus in de buurt van Augsburg omwille van haar geloof in Christus werd gedood.

*

Legende

De legende vertelt, hoe bisschop Narcissus van Gerona in Spanje de christenvervolgingen aldaar ontvlucht was en onderdak zocht in de buurt van 'Augusta Vindelicorum' (het latere Augsburg). Hij werd verwezen naar een huis waar vrouwen woonden die in dienst stonden van de liefdesgodin Venus..., een herberg dus waar ook vrouwelijk gezelschap voor de nacht werd aangeboden; indertijd in de Romeinse cultuur een doodgewone zaak. Afra was één van die vrouwen. Zij zag, hoe Narcissus voor het eten op de grond neerknielde, zijn armen spreidde, begon te bidden en de spijzen zegende. Zij vroeg naar de betekenis van dit alles. Narcissus' diaken legde uit dat zij christenen waren, en vertelde wie Christus was. Volkomen overdonderd - vooral door Jezus' houding tegenover Maria Magdalena - liet Afra zich bekeren, tegelijk met de andere bewoonsters van dat huis. Dat baarde opzien. Toen Afra zich in het openbaar tegen Venus keerde en tegen de andere godsdienstige gebruiken van de Romeinen, werd ze veroordeeld tot de brandstapel. Op een eilandje in de rivier de Lech werd het vonnis voltrokken. Ze zou gestikt zijn, terwijl het vuur haar lichaam onverlet liet.

Op het graf van de heilige martelares was een eenvoudig kapelletje verzezen. Op het moment dat Hilaria met haar drie dienstmeisjes daar zaten te bidden, werden zij aangetroffen door fanatieke aanhangers van de traditionele, heidense godsdienst. Die legden een ring van stro om de vier vrouwen heen en staken er vervolgens de brand in. Dat kostte hun alle vier het leven.

*

Digna van Cordova, Spanje; martelares tezamen met Columba & Pomposa; † 853; feest 17 september.

Onze kennis van Columba hebben wij te danken aan ene Eulogius. Deze Eulogius was priester in Cordova ten tijde van de overheersing der Muselmannen. De Emir, Abd-Al-Rahman II, stond wel vrijheid van godsdienst toe, maar geen bekeringswerk. Toch braken er in het jaar 850 te Cordova vervolgingen uit. De bisschop viel af en pleitte tegen zijn gelovigen. Velen werden gevangen gezet en met de dood bedreigd, onder wie ook Eulogius. Hij schreef daarop in de gevangenis een boekje, geheten 'Aansporing tot het martelaarschap': de boodschap was dat je in ieder geval niet van je geloof moest afvallen, je medegelovigen en God niet moest verraden en je eigen eeuwig geluk niet prijsgeven. Het - relatief korte - lijden van deze tijd zou niet opwegen tegen de eeuwige beloning, zo citeerde hij Paulus. In feite was dit boekje bestemd voor twee vrouwen: Flora en Maria, die inderdaad werden onthoofd op 24 november 851. Deze twee martelaressen hadden vlak voor hun dood beloofd dat zij bij aankomst in de hemel zouden bidden voor de vrijlating van de medechristenen. Inderdaad werden de anderen binnen een week na hun dood in vrijheid gesteld. Toch ondergingen nog een aantal gelovigen in de jaren daarna de marteldood: tot hen behoren Gumismundus en Servus-Dei; Aurelius en Felix, elk met zijn vrouw; Christoforus en Levigild; Rogelus en Servio-Deo, allen gedood in 852 nog onder Abd-Al-Rahman. In 853 werd deze opgevolgd door zijn zoon Mohammed. Hij zette de lijn van zijn vader door. In 853 reeds stierven de marteldood de monnik Fandila, Anastasius, Felix en drie vrouwen die hun leven als maagd aan God hadden toegewijd: Columba, **Digna** en Pomposa.

Het was Eulogius die deze mensen bijstond in hun laatste momenten. Hij heeft dan ook hun namen opgetekend en hun verhaal opgeschreven in een boekje, getiteld 'Gedenkboek der Heiligen'.